

Az avonlea-i tanítónő

írta Gáti Éva

Hó fedí a mezők hátát, télről álmodik a nyár
Csikorog a ló patkója, kéményünköl víg füst száll.
Messze túnt a lombok zöldje, udvarunkon jég szítál
Ember, föld s a kertünk padja, mindenki tavaszra vár.

Lassan múlnak el az esték, régi óránk halkán jár
Mégis itt a Rózsa-lakban vidámságot dalolván
Pattog a tűz, s mosolyunk tükröződik parázsán
Összegyűlt az egész család, dalok, mesék sora vár.

Gyermekeink csendben ülnek, szemük fénylő szivárvány
Szívemnek a legkedvesebb egy, a karcsú szőke lány.
Arcában a hűgom látom, oly régen már múlttá vált
Hiánya még mindig sajog, azóta, hogy sírba szállt.

Zord a tél, s az iskolában padok sora némán áll
Gyermekkacaj, tréfa, dalszó a falak közt emlék már.
Kréta pihen mozdulatlan, por szusszan az ablakfán
S tudom jól, e drága házban minden énrám, énrám vár.

De jön tavasz, s a tavasz után nemsokára itt a nyár
Ragyog fénye, méh zümmög a rózsa bíbor virágján
Búzaföldünk arany folyó, s felröppen egy kék madár
Ez Avonlea. Itt őrzöm a szívemben, örökre már.